

# RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

## ARREST

**Nr. 4236 van 29 november 2007  
in de zaak RvV X/ IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen :

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

---

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Afghaanse nationaliteit, op 7 juli 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2007.

Gelet op het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 september 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt :

*“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtoun te zijn en afkomstig te zijn van Sarobi (provincie Kabul).*

*Uw vader zou een plaatselijk commandant zijn geweest van Hezb-Islami en uw oom X zou van 1988 tot 1996 districtshoofd van Sarobi zijn geweest en in die hoedanigheid leiding hebben gegeven aan tal van Hezb-Islami commandanten.*

*Bij de komst van de Taliban zou uw oom zijn verdwenen en zou u met uw familie naar Pakistan zijn gevlucht, alwaar u uw intrek zou hebben genomen in het Shamsatoo vluchtelingenkamp. In 2005 zou u zijn uitgenodigd door de Hezb-Islami om een opleiding te volgen in een basis in Kunar. Gedurende anderhalf jaar zou u zijn getraind om allerlei wapens te hanteren met als doel u op te leiden tot commandant van de beweging. Na verloop van tijd zou uw echtgenote echter ziek zijn geworden en zou u zijn teruggekeerd naar*

*Shamsatoo-kamp. Bij aankomst in het kamp zou men u verteld hebben dat mensen uit de entourage van X naar u waren komen zoeken in het kamp. Uw familie zou immers sinds vele jaren een bloedvete hebben met deze X, die bovendien een commandant van de groepering van mawlawi Khales zou zijn.*

*U zou onmiddellijk zijn ondergedoken uit angst te worden gedood door X. Tevens zou u een vrees hebben ten aanzien van de 'CIA van Pakistan' die zou weten dat u een opleidingskamp van Hezb-Islami frequenteerde en u na arrestatie zou uitleveren aan de Amerikanen. U zou gedurende twee maanden ondergedoken hebben geleefd en vervolgens op aandringen van uw familieleden Pakistan zijn ontvlucht. Na arrestatie door de politie in Oostende op 9 mei 2007 vroeg u op 10 mei 2007 asiel aan."*

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

2.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

*"Vooreerst legt u geen enkel document voor dat uw identiteit, afkomst, asielrelaas of reisweg zou kunnen staven.*

*Verder dienen ernstige vraagtekens te worden geplaatst bij uw bewering de zoon te zijn van een Hezb-Islami commandant en ook zelf lid te zijn geweest van deze beweging. U stelt dat uw vader in Sarobi samenwerkte met twee commandanten: X en X (p.5). Het is echter merkwaardig dat u niet de volledige naam van de bekende commandant X kent. Indien uw vader in deze streek werkelijk een rol van betekenis speelde in de Hezb-Islami en ook u later zou zijn toegetreden tot deze beweging zou u ongetwijfeld de volledige naam van deze X hebben gekend. U bent geheel foutief van mening dat Hekmatyar nooit een officiële functie bekleedde in Afghanistan en nooit deel uitmaakte van een regering. Indien u werkelijk zo nauw bij Hezb-Islami betrokken was zou het u niet ontgaan zijn dat Hekmatyar ooit eerste minister van het land was (p.18).*

*U kan verder geen voorbeelden geven van ezb Islami commandanten die ooit de overstap maakten naar de Taliban (p.7) en ook uw kennis over andere Mujaheddinbewegingen is vrij beperkt. U stelt correct dat de legendarische Massoud de leider was van de Noordelijke Alliantie, maar gevraagd naar de naam van de Mujaheddingroepering die hij leidde binnen deze alliantie, blijkt u niet te weten dat dit de Jamiaat-Islami was (p.14-15).*

*Andere belangrijke figuren uit het Massoud-kamp kent u evenmin (p.14-15). Rekening houdend met het feit dat Hezb-Islami jarenlang slag heeft geleverd met de Mujaheddinbeweging van Massoud kan verwacht worden dat u hierover beter ingelicht zou zijn. U bent foutief van mening dat een andere tegenstander van de Hezb-Islami, namelijk Dostum, een Hazara is en kent niet de naam van de door Hezb-Islami fel bekampte Mujaheddingroepering van de Hazara's (p.15). Van iemand die beweert dat zijn vader jarenlang Hezb-Islami commandant is geweest, dat zijn oom districtshoofd van de Hezb-Islami was, dat hij jaren in het door de Hezb-Islami gecontroleerde Shamsatoo woonde en dat hij gedurende anderhalf jaar een opleiding kreeg om commandant te worden in de Hezb-Islami, kan worden verwacht dat hij hierover meer gegevens zou kunnen verschaffen.*

*In dit verband is het overigens van belang er op te wijzen dat u niet weet tot welke Mujaheddinbeweging Mawlawi Khales behoort. U stelt foutief dat hij leiding geeft aan Jamiaat Dawat en blijkt niet de voornaam van deze legendarische figuur te kennen (p.15). Deze vaststelling stelt tevens uw conflict met X in een zeer twijfelachtig daglicht: deze X, waarmee u al jarenlang een bloedvete zou hebben, zou immers commandant zijn van 'de partij van Khales'. Dat u niet weet hoe deze partij noemt is in deze zeer opmerkelijk. Ook inzake uw verblijf in de Hezb-Islami basis in Kunar dienen ernstige twijfels te worden geuit. Zo is het bevreemdend dat u, wanneer u wordt gevraagd of u na 1996 nog ooit naar Afghanistan ging, zegt dat dit nimmer gebeurde (p.2). Nochtans stelt u later tijdens het gehoor dat u onlangs anderhalf jaar in Kunar verbleef.*

*Verder is het opmerkelijk dat u in het geheel niet kan zeggen waar dit opleidingskamp dan wel gelegen zou zijn (p.9-10). Gevraagd of u weet waar de US-bases in Kunar zich bevinden blijkt u hiervan geen enkel idee te hebben (p.10). Evenmin weet u welke commandanten of figuren momenteel de provincie in handen hebben (p.16), terwijl de opstand van Hezb-Islami zich toch ondermeer tegen hen richt. U blijkt verder nog nooit van 'ISAF' te hebben gehoord. U*

*zegt ondermeer te zijn opgeleid in het rijden met tanks, maar gevraagd welk model van tanks dit waren komt u niet verder dan te zeggen dat het Russische tanks waren (p.13). Voorbeelden van aanslagen of aanvallen die Hezb-Islami in Kunar verrichtte, kan u evenmin geven (p.12). U weet niet wie aan het hoofd van dit kamp stond (p.11) en weet enkel te zeggen dat het kamp geregeld werd bezocht door mensen van Kashmir Khan (p.11). Over deze bekende Hezb-Islami commandant weet u dan weer zo goed als niets te zeggen (p.17). Gevraagd naar figuren binnen de Hezb-Islami die de overstap maakten naar de regering Karzai blijkt u er niet één van te kennen (p.12). Gevraagd naar belangrijke Hezb-Islami commandanten in het hedendaagse verzet geeft u aanvankelijk namen van enkele personen die bij nader inzien momenteel niet in de strijd betrokken zijn (p.11) om te besluiten dat u er niet één kent (p.12), hetgeen zeer eigenaardig is. Bovenvermelde opmerkingen laten niet toe geloof te hechten aan uw asielmotieven. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is toegevoegd aan het administratief dossier. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend."*

2.2. Verzoeker voert een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980. Verzoeker vindt het niet correct dat van hem een volledige kennis wordt vereist van alle details met betrekking tot het asielrelaas.

Verzoeker stelt dat hierdoor een toepassingsvoorwaarde wordt toegevoegd aan de wettelijke definitie van de vluchtelingenstatus.

2.3. De definitie van vluchteling houdt in dat de asielzoeker een gegronde vrees voor vervolging moet kunnen aantonen. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal door middel van gerichte vragen over belangrijke elementen van het asielrelaas heeft trachten te achterhalen of het asielrelaas geloofwaardig was. Van verzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij hierop een afdoend antwoord kon geven. Aangezien blijkt dat verzoeker meerdere foute verklaringen, onwetendheden en vaagheden op elkaar stapelt, kan aan de kern van zijn relaas geen geloof worden gehecht.

2.5. Verzoeker voert aan dat een beperkte kennis van zijn land van herkomst niet tot de ongegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

2.6. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in hoofdzaak gegrond is op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, en slechts zijdelings ingaat op de geografische kennis van verzoeker, namelijk op de situering van de basis waarin verzoeker beweert getraind te zijn en de US-basissen in de regio. Bovendien moet worden opgemerkt dat verzoekers kennis over zeer bekende figuren, ook uit zijn beweerde regio van herkomst, onvoldoende is. Verzoekers opmerking vermag het besluit van de betreden beslissing niet te wijzigen.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (R.v.St., Polat, 12 januari 1999, nr. 78.054).

2.8. Verzoeker liet bij aangetekend schrijven van 22 augustus 2007 “nieuwe documenten” aan de Raad toekomen die naar hij stelt “*zeker waar dienen genomen te worden bij de beoordeling van zijn asielaanvraag.*”

Hij schrijft dat “*Betrokkene is van oordeel dat u hiermee toch alleszins kan overtuigd worden om zijn asielaanvraag gegrond te laten verklaren, dan wel minstens opnieuw door de diensten van het CGVS te laten onderzoeken. Het staat natuurlijk de tegenpartij vrij om deze overtuigingsstukken niet te willen aanvaarden, doch ik denk dat het omwille van proceseconomische redenen ook voor uw diensten interessanter kan zijn om ze toch in overweging te willen nemen. Indien u deze visie volgt met deze (nieuwe) overtuigingsstukken van de tegenpartij, dan zal het voor betrokkene moeilijker worden om alsnog een tweede asielaanvraag in te dienen.*”

Hij liet ook weten dat deze vooralsnog niet kon worden vertaald bij gebrek aan een beschikbare tolk.

2.9. Ter terechtzitting legt verzoeker de vertaling neer van drie “Hezb-i-Islami” kaarten (van de andere vier documenten, gevoegd bij de aangetekende zending van 22 augustus 2007, en niet gesteld in de taal van de rechtspleging, werd geen vertaling voorgelegd).

2.10. Verweerder merkt op, naast het feit dat de vertalingen pas ter terechtzitting worden aangeboden, dat verzoeker niet aantoont dat hij de “nieuwe gegevens”, zijnde bedoelde originele documenten, niet vroeger heeft kunnen invoeren in de administratieve procedure en vraagt deze niet in aanmerking te nemen.

2.11. De Raad stelt vast dat op de drie bedoelde kaarten respectievelijk als datum van afgifte wordt vermeld: “29.10.1997”, “01.02.1997” en “**onleesbaar**”.

De Raad aanvaardt de uitleg van verzoeker voor het pas voorbrengen van bedoelde kaarten nadat de Commissaris-generaal zijn beslissing had genomen, dat “*hij hier was met zijn neef en die nadat hij door de Belgische autoriteiten naar Griekenland was teruggewezen voor hem bedoelde documenten is gaan ophalen*”, niet.

Hij faalt aan te tonen dat hij deze niet vroeger heeft kunnen invoeren in de administratieve procedure; overeenkomstig artikel 39/76 van de wet van 15 december 1980 worden deze niet in aanmerking genomen.

Bijkomend merkt de Raad op dat documenten een geloofwaardig relaas vermogen te ondersteunen doch niet van aard zijn om, zoals in casu, een ongeloofwaardig bevonden relaas geloofwaardigheid te verlenen.

3.1. Verzoeker vraagt om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. Verweerder antwoordt dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing uitvoerig motiveert en met informatie ondersteunt waarom de actuele situatie in de provincie Kabul waar verzoeker vandaan komt, niet van die aard is dat er voor burgers op dit moment sprake kan zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verweerder benadrukt dat er geenszins de vereiste wordt gesteld dat alle aanslagen burgerslachtoffers dienen te maken vooraleer in aanmerking te kunnen komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, doch dat het risico op het lijden van ernstige schade reëel dient te zijn. Verweerder herhaalt dat de informatie van het UNHCR werd geanalyseerd en dat de relevantie van de informatie van het UNHCR voor een correcte risicobeoordeling in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet erg beperkt bleek.

3.3. Artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bepaalt het reële risico op ernstige schade als een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

De ernst van de bedreiging moet worden beoordeeld in functie van de beschikbare concrete gegevens over de beweerdte regio van herkomst.

Verzoeker beweert een etnische Pashtoun te zijn en afkomstig te zijn uit Sarobi, provincie Kabul.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat het gewapende conflict zich voornamelijk afspeelt in het Zuiden en het Zuidoosten. De onveiligheid in het noorden, westen en centrum is voor het grootste deel te wijten aan krijgsheren en drugsgerelateerde criminaliteit. Aldus zijn de gevolgen van de “insurgency” op de veiligheid van burgers in Kabul relatief beperkt.

Volgens de bronnen gevoegd bij het administratief dossier is er voldoende objectieve en betrouwbare informatie aanwezig om de gevolgen van het conflict in het Zuiden en het Zuidoosten op de veiligheidssituatie in de provincie Kabul voor de burgers te kunnen inschatten. De gevolgen voor de burger zijn beperkt omwille van de volgende redenen:

- in totaal wordt in de geraadpleegde bronnen voor de periode vanaf 1 januari 2007 tot 9 mei 2007 het aantal AGE (“anti government elements”) gerelateerde incidenten geschat op 7 in de provincie Kabul en 10 in de hoofdstad Kabul, waarbij moet worden opgemerkt dat niet al deze incidenten slachtoffers maken, laat staan burgerslachtoffers;
- er zijn een aantal onschadelijke raketaanvallen op overheidsgebouwen en patrouilles;
- er zijn sporadische clashes tussen met Afghaanse of buitenlandse troepen;
- enkele gevallen van (en pogingen tot) *targeted killings* op bepaalde profielen (Afghaanse ambtenaren, Afghanen en buitenlanders die werken voor buitenlandse hulpverleners, Afghaanse politieke, sociale of religieuze prominenten);
- bomaanslagen met IED’s;
- enkele zelfmoordaanslagen.

Zo zonder enige twijfel wordt aangenomen dat er actueel in het Zuiden en het Zuidoosten van Afghanistan sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c, blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat er om hoger vermelde redenen geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger omdat de gevolgen voor de burgers beperkt zijn. Verzoeker stelt terecht dat het reëel risico niet kan beperkt worden tot het aantal incidenten dat zich reeds heeft voorgedaan. Om dit reëel risico te evalueren zullen verschillende objectieve elementen noodzakelijkerwijs in ogenschouw moeten worden genomen zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten en de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten in het conflict, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen enz. De Raad stelt vast dat de bronnen waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt om de actuele situatie in Afghanistan te evalueren deze verschillende objectieve elementen in overweging heeft genomen. De Raad heeft geen aanwijzingen dat de evaluatie en het besluit dat daaruit is genomen over de veiligheidssituatie in Sarobi, provincie Kabul onjuist zouden zijn.

Wat betreft de informatie van het UNHCR meent de Raad na lezing dat de relevantie van de informatie van het UNCHR voor een correctie risicobeoordeling in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet *in casu* erg beperkt blijkt.

Verzoeker betwist de objectieve elementen niet en toont niet aan dat uit de feitelijke vaststellingen de verkeerde conclusie zou zijn getrokken.

3.4. Verzoeker voert aan dat ook geweld dat geen deel uitmaakt van het “gewapend conflict” onder de kwalificatie “ernstige schade” kan vallen, zoals bepaald door artikel 48/4 § 2, b van de wet van 15 december 1980. Alle vormen van geweld waarvan het document melding maakt vallen dan ook onder de definitie van ernstige schade.

3.5. Artikel 48/4 § 2, b van de wet van 15 december 1980 verwijst naar een situatie die eerder subjectief van aard is. Aldus rust de bewijslast in hoofdzaak op de asielzoeker zelf die zowel

de kwalificatie onder artikel 48/4 § 2, b als het reëel risico op ernstige schade aannemelijk moet maken. Enkel indien de asielzoeker voldoende geloofwaardige elementen aanbrengt om de toepassing van artikel 48/4 § 2, b te rechtvaardigen dient de Commissaris-generaal het asielrelaas vanuit dit oogpunt te onderzoeken.

De Europese wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4 § 2, b op artikel 3 E.V.R.M. (zie Toelichting bij Voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende minimumnormen voor de erkenning en de status van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, p. 30; zie ook Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Hierbij werd overwogen dat “*Wanneer de lidstaten onderzoeken of een verzoeker op grond van dit criterium aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming zij geen strengere maatstaven [dienen] aan te leggen dan door het EVRM wordt voorgeschreven [...]*”. Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens betreffende artikel 3 E.V.R.M.. Algemeen kan worden gesteld dat het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Voor de toepassing van artikel 48/4 § 2, b kan dus algemeen worden gesteld dat de bewijslast bij verzoeker ligt, en dat hij specifieke elementen moet aandragen die aantonen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt.

3.6. In casu moet worden vastgesteld dat het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig is.

Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is kan hij niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, b van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, b van de vreemdelingenwet.

Bijkomend moet worden opgemerkt dat verzoeker geen enkel document voorlegt dat zijn identiteit, afkomst, asielrelaas of reisweg zou kunnen staven, en tevens een ontoereikende kennis heeft van bekende personen uit Afghanistan. Bijgevolg toont verzoeker ook niet onomstotelijk aan dat hij daadwerkelijk uit Afghanistan afkomstig is.

3.7. Verzoeker voert aan dat de beslissing het gelijkheidsbeginsel schendt, omdat een beslissing van de Vaste Beroepscommissie in een gelijkaardige zaak tot een andere conclusie komt.

3.8. Beslissingen en arresten hebben geen precedentswaarde. Elke asielaanvraag wordt individueel beoordeeld. Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 november 2007 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter,  
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. MAESSCHALCK, toegevoegd griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**J. MAESSCHALCK**

**M. BONTE**